

[Horn.]

at skabe en vis koordinering. Det sidste har landsnævnet i alt fald bestræbt sig til det yderste for. Derimod kan man jo ikke sige, at kommunerne altid har gjort så forfærdelig meget ved det, og derfor vil jeg også være meget betænkelig ved og kan overhovedet ikke gå ind for det forslag, der her foreligger.

En koncession beror jo på et tillidsforhold, et tillidsforhold mellem den koncessionsgivende myndighed og den, der får koncessionen. De koncessionsgivende myndigheder overvejer naturligvis efter de forskellige høringer — den højtærede minister nævnte jo de organer, som skal høres — de forskellige ansøgninger og finder frem den ansøger, som man har mest tillid til på en betryggende måde kan drive den rute, der måtte være tale om, person- eller godsbeholdende. På samme måde må den, der vises denne tillid, får koncessionen tildelt, naturligvis også vise sig denne tillid værdig; i al almindelighed er det også tilfældet. Der kan være undtagelser, men sådan vil det jo altid være, undtagelser, hvor den pågældende ikke viser sig denne tillid fuldt værdig.

Det er jo en af de ting, som er årsagen til, at hele denne sag er kommet frem, tilfældet fra Rødovre, hvor der tilsyneladende er et modsætningsforhold. Men der er jo ikke sket noget overgreb over for det kommunale selvstyre, heller ikke i dette tilfælde, som det fra visse sider gøres gældende, idet kommunernes anbefaling forelå af dem, som fik deres godkendelse fornyet.

Jeg tror, det vil være hensigtsmæssigt, hvis man vil nå det, som vel er forslaget egentlige hensigt, at man følger det, som ministeren var inde på i slutningen af sine bemærkninger, at vi får en ordning for det storkøbenhavnske område, og jeg forstod, at ordføreren for forslagsstillerne også accepterede denne tankegang. Jeg kan sige, at det er en tankegang, som gentagne gange har været drøftet i landsnævnet, i alt fald i de sidste 2-3 år, fordi der forekommer enkelte tilfælde, hvor man nok kunne sige at udviklingen har formet sig sådan, at opdelingen af de koncessionsgivende myndigheders områder har forskubbet sig, så at det godt kunne være ønskeligt at få en

ændring her, og det skal vi gerne tilsige vor medvirken til.

I øvrigt må vi mene, at forslaget er ganske uacceptabelt, når man skal nå en fornuftig trafikordning ud over landet.

Holmberg: Jeg skal nøjes med få bemærkninger i anledning af det lovforslag, som er fremsat af hr. Arne Larsen m. fl. om ændringer i lov om omnibus- og fragtmandskørsel, idet jeg stort set er enig med ministeren i afvisningen af forslaget, som det er fremsat.

Det er sikkert rigtigt, at når hr. Arne Larsen er kommet med dette forslag, har det sin baggrund i en bestemt sag, men jeg synes, der er så mange misforståelser her. Man kan vel ikke uden videre forlange, at en folketingsmand skal kende sagernes gang i landsnævnet, men det kunne måske være rimeligt, om hr. Arne Larsen havde sat sig lidt mere ind i sagen, inden han i sin skriftlige fremsættelse citerer tilkendegivelser som „grov og provokerende tilsidesættelse af det kommunale selvstyre“.

Hr. Arne Larsen anfører videre:

„I den omhandlede sag gav landsnævnet en privat koncessionshaver tilladelse til fortsat drift i endnu ét år, på trods af at de tre berørte kommuners kommunalbestyrelser med tilslutning fra Københavns amts trafikudvalg var blevet enige om at etablere et trafiksamarbejde.“

Det er måske en sandhed med modifikation. Til oplysning for hr. Arne Larsen — hvis ikke han ved det — kan jeg sige, at på daværende tidspunkt kunne landsnævnet kun give den private rutebilejer koncession; selv om det havde villet give de andre koncession, var det ikke muligt, for vi manglede resultatet af den høring, som vi skulle foretage; det manglede vi dengang, og det manglede vi stadig væk. Da koncessionen løber fra den 1. april, synes jeg nok, at hr. Arne Larsen skulle have sat sig lidt mere ind i sagen, inden han nævner de citerede udtalelser i forbindelse med det kommunale selvstyre.

I det foreslåede nye stk. 3 til lovens § 3 bestemmes det, at ansøgningen under visse omstændigheder skal imødekommes, når ansøgeren er statsbanerne, postvæsenet eller en eller flere kommunalbestyrelser. Hvis vi i det hele taget går ind på den tankegang,